

KLAIPĖDOS APYGARDOS
ADMINISTRACINIS TEISMAS

SPRENDIMAS
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2014 m. vasario 14 d.
Klaipėda

Klaipėdos apygardos administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Vidos Stonkuvienės (pirmininkaujanti ir pranešėja), Laimutės Jokubauskaitės, Remigijaus Armino, dalyvaujant posėdžių sekretorei Neringai Keršienei, pareiškėjos Valentinos Maksvytienės atstovui Visvaldui Petrylai, atsakovo Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos, atstovaujamo Klaipėdos teritorinio padalinio, atstovui Laisvūnui Kavaliauskui, viešame teismo posėdyje išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjos Valentinos Maksvytienės skundą atsakovui Kultūros paveldo departamentui prie Kultūros ministerijos, atstovaujamam Klaipėdos teritorinio padalinio, tretiesiems suinteresuotiems asmenims Valiui Maksvyčiui, Palangos miesto savivaldybės administracijai dėl Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio 2013-01-14 sprendimo Nr. (12.53-KL)2KL-58 „Dėl žemės sklypo Paliėgirių kelias 123, Palanga, plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui“ panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus,

n u s t a t ė :

pareiškėja Valentina Maksvytienė skundu nurodo, jai bendrosios jungtinės nuosavybės teise su Valiumi Maksvyčiu priklauso 4.0600 ha žemės sklypas (kadastrinis Nr. 2501/0016:345), esantis Paliėgirių kelias 123, Palangoje. Žemės sklypo paskirtis – kita, naudojimo būdas – bendro naudojimo (miestų, miestelių ir kaimų ar savivaldybių bendro naudojimo) teritorijos, naudojimo pobūdis – urbanizuotų teritorijų viešųjų erdvių. Nurodo, kad siekia turimą žemės sklypą padalinti į 26 sklypus ir kad Palangos miesto savivaldybės administracijos direktoriaus 2012-08-23 įsakymu Nr. A1-849 jai leista rengti žemės sklypo planą, prilyginamą detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, tačiau parengto plano nederino Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinis padalinys 2013-01-14 sprendimu Nr. (12.53-KL)2KL-58 „Dėl žemės sklypo Paliėgirių kelias 123, Palanga, plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui“. Pareiškėja prašo panaikinti šį sprendimą ir įpareigoti Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinį padalinį suderinti žemės sklypo, esančio Paliėgirių kelias 123, Palangos mieste, planą, prilyginamą detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, arba pateikti motyvuotą atsisakymą jį suderinti. Argumentuoja, jog naujai formuojamuose sklypuose neplanuoja vykdyti ūkinės veiklos ar statybos. Pareiškėjos teigimu, Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio reikalavimai vadovautis Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo 17 straipsnio 2 ir 3 dalimis bei sudaryti kultūros paveldo objekto apsaugos sutartį nepagrįsti. Teigia, jog reikalavimai pažeidžia Teritorijų planavimo įstatyme bei Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2010-07-21 nutarimu Nr. 1124 patvirtintame Žemės sklypo plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, rengimo, derinimo ir tvirtinimo miestų teritorijose tvarkos apraše įtvirtintą jos teisę padalinti žemės sklypą. Argumentuoja, jog

rengia ne detalų planą, kuriame turi būti numatytas teritorijos tvarkymo ir naudojimo režimas, bet žemės sklypo planą supaprastinta tvarka ir padalinus sklypą į 26 sklypus bei įregistravus juos registre, jų naudojimo būdas, pobūdis ir paskirtis nepakis. Pažymi, jog registre nėra žymos, kad žemės sklypas būtų nekilnojamosios kultūros vertybės teritorijoje ir jam nėra taikomi apribojimai, susiję su kultūros vertybių registru. Teigia, jog žemės sklypo planas naujai formuojamiems žemės sklypams nustatyti naujų specialiųjų sąlygų negali, nes specialiojo plano, kuriame būtų numatyti apribojimai, susiję su kultūros paveldo vertybių apsauga, nėra. Argumentuoja, jog nesant tokio teritorijų planavimo dokumento, netaikomos Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo nuostatos ir negali būti sudaromos apsaugos sutartys (b.l. 5-8).

Pareiškėjos atstovas prašo skundą patenkinti jame išdėstytų argumentų pagrindu.

Atsakovas Kultūros paveldo departamentas prie Kultūros ministerijos, atstovaujamas Klaipėdos teritorinio padalinio, atsiliepimu prašo skundą atmesti kaip nepagrįstą. Nurodo, jog planuojami žemės sklypai patenka į nekilnojamosios kultūros paveldo vertybės – Šventosios senovės gyvenvietės teritoriją, kuri Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2005-04-29 įsakymu Nr. ĮV-190 „Dėl nekilnojamųjų kultūros vertybių pripažinimo saugomomis“ yra pripažinta saugoma moksliniam pažinimui ir joje vyksta archeologiniai tyrinėjimai. Argumentuoja, jog pagal Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo 17 straipsnio 3 dalį neiširtame moksliniam pažinimui saugomame objekte valdytojas gali vykdyti tik priežiūros ir konservavimo darbus, todėl pareiškėjos planuojami teritorijų planavimo darbai negalimi, kol planuojama teritorija nebus iširta. Atsakovo teigimu, pareiškėja, siekdama padalinti žemės sklypą į 26 vienodo ploto ir konfiguracijos mažesnius sklypus, galimai ateityje juose vykdys juose statybos darbus. Teigia, jog padalinus sklypą į mažesnius ir atsiradus skirtingiems sklypų savininkams bus apsunkinta archeologinių tyrimų eiga, o gauta informacija bus fragmentiška ir mažiau reikšminga (b.l. 23-25).

Atsakovo atstovas prašo skundą nepatenkinti atsiliepime išdėstytų argumentų pagrindu.

Tretysis suinteresuotas asmuo Valius Maksvytis atsiliepimu siūlo pareiškėjos skundą patenkinti. Nurodo, jog jam su pareiškėja bendrosios jungtinės nuosavybės teise priklauso žemės sklypas Paliėgirių kelias 123, Palanga, kuri siekia padalinti į 26 sklypus. Argumentuoja, jog ūkinės veiklos sklype vykdyti neketina, o teisė padalinti žemės sklypą įtvirtinta Teritorijų planavimo įstatyme (b.l. 160).

Teisėjų kolegija konstatuoja :

Nagrinėjamoje byloje kilo ginčas dėl Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio 2013-01-14 sprendimo Nr. (12.53.-KL)2KL-58 „Dėl žemės sklypo Paliėgirių kelias 123, Palanga plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui“, kuriuo nederintas žemės sklypo planas, prilyginamas detaliojo teritorijų planavimo dokumentui teisėtumo ir pagrįstumo (b.l. 10).

Iš faktinių bylos aplinkybių matyti, jog pareiškėjai Valentinai Maksvytienei bendrosios jungtinės nuosavybės teise su Valiumi Maksvyčiu priklauso 4.0600 ha žemės sklypas (kadastrinis Nr. 2501/0016:345), esantis Paliėgirių kelias 123, Palangoje, kurio paskirtis – kita, naudojimo būdas – bendro naudojimo (miestų, miestelių ir kaimų ar savivaldybių bendro naudojimo) teritorijos, naudojimo pobūdis – urbanizuotų teritorijų viešųjų erdvių. (b.l. 17). Palangos miesto savivaldybės administracijos direktoriaus 2012-08-23 įsakymu Nr. A1-849 „Dėl žemės sklypo, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, rengimo pradžios ir reikalavimų nustatymo žemės sklypui Paliėgirių kelias 123, Palangoje“ leista rengti žemės sklypo planą, prilyginamą detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, kurio tikslas – žemės sklypo padalijimas į 26 sklypus (b.l. 15). Įsakymo 2 punktu nustatyti plano rengimo reikalavimai, iš kurių 2.5 papunkčiu nurodyta, jog teritorija patenka į nekilnojamosios kultūros vertybės teritoriją (senovės gyvenvietė, A1705), pripažinta saugoma, todėl būtina nustatyti atitinkamus apribojimus šiems sklypams, ir prieš tvirtinant žemės sklypo planą, jį būtina derinti su Kultūros paveldo departamento Klaipėdos teritoriniu padaliniu, kuris ginčijamu 2013-01-14 sprendimu Nr. (12.53-KL)2KL-58 planą nederino.

Lietuvos Respublikos teritorijų planavimo įstatymo 21 straipsnio 3 dalyje nustatytais atvejais miestų teritorijose Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2010-07-21 nutarimu Nr. 1124

patvirtinto Žemės sklypo plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, rengimo, derinimo ir tvirtinimo miestų teritorijose tvarkos aprašo (toliau – ir Aprašas) nustatyta tvarka parengti ir savivaldybės administracijos direktoriaus patvirtinti žemės sklypų planai yra prilyginami detaliojo teritorijų planavimo dokumentams. Aprašo 34.4 punkte yra nustatyta, kad žemės sklypo planas derinamas su Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos teritoriniu padaliniu, jeigu žemės sklypas formuojamas ar pertvarkomas kultūros paveldo objektų ar vietovių, kuriems taikoma pradinė teisinė apsauga arba kurie paskelbti saugomais valstybės, teritorijose ar jų apsaugos zonose. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas 2013-12-10 nutartimi nagrinėdamas šią bylą apeliacine tvarka (administracinė byla Nr. A⁶⁰²-1902/2013) konstatavo, jog nagrinėjamu atveju nekyla abejonių dėl to, jog ginčo teritorija yra nekilnojamojo kultūros paveldo vertybės – Šventosios senovės gyvenvietės (unikalus kodas kultūros vertybių registre 1813), kuri Lietuvos Respublikos kultūros ministro 2005-04-29 įsakymu Nr. IV-190 pripažinta saugoti moksliniam pažinimui, teritorijoje ir kad Šventosios senovės gyvenvietės teritorijai taikomos Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo nuostatos, susijusios su apribojimais moksliniam pažinimui saugomo objekto naudojimui. Nutartimi taip pat konstatuota, jog specialiojo plano buvimo ar nebuvimo klausimas nagrinėjamoje byloje nėra aktualus. Nagrinėdama administracinę bylą iš naujo teisėjų kolegija pareiškėjos argumentų dėl Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo (Įstatymo) taikymo plačiau nenagrinėja, nes įstatymo taikymo pagrindai nurodyti Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2013-12-10 nutartyje. Ginčo atveju taikytinos Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo nuostatos.

Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinis padalinys yra viešojo administravimo subjektas, todėl privalo vadovautis bendraisiais viešosios teisės principais, įtvirtintais ir Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatyme. Pareiškėjai ginčijant Kultūros paveldo departamento Klaipėdos teritorinio padalinio 2013-01-14 sprendimą Nr. (12.53-KL)2KL-58, kuris laikytinas individualiu administraciniu aktu, šis sprendimas visų pirma turi atitikti tokiam aktui nustatytus reikalavimus. Bendro pobūdžio taisyklės, keliamos individualaus administracinio akto turiniui, yra įtvirtintos Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje. Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio 1 dalimi, individualus administracinis aktas turi būti pagrįstas objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis, o taikomos poveikio priemonės turi būti motyvuotos. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio nuostatos reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinės teisėjų kolegijos 2011 m. birželio 27 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-336/2011, 2010 m. rugpjūčio 24 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁷⁵⁶-450/2010, 2010 m. lapkričio 15 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-15/2010). Nurodytos nuostatos taip pat patvirtina, jog individualiam administraciniam aktui keliamas motyvuotumo reikalavimas. Administracinio sprendimo priėmimo faktinis pagrindas ir individuali argumentacija turi būti žinomi ne tik viešojo administravimo subjektui, priimančiam sprendimą, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu jis priimamas. Individualus administracinis aktas turi būti toks, kad iš jo būtų galima suprasti visuomeninių santykių esmę, subjektus, dalyvaujančius šiuose santykiuose, būtų aiškus tų visuomeninių santykių teisinis kvalifikavimas. Nesilaikant minėtų nuostatų kyla pagrįsta abejonė dėl tokio administracinio akto teisėtumo bei pagrįstumo, įgalinanti teismą, nagrinėjantį tokią bylą, skundžiamą viešojo administravimo subjekto individualų administracinį aktą panaikinti (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo nutartis administracinėse bylose. A⁵⁵⁶-1898/2008; Nr. A⁷⁵⁶-2036/2008). Be to, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija 2011 m. birželio 27 d. sprendime administracinėje byloje Nr. A⁵⁵⁶-336/2011 pažymėjo, jog kai nėra pagrindo atitinkamą individualų administracinį aktą pripažinti visiškai nemotyvuotu, kiekvienu konkrečiu atveju,

sprendamas dėl tokio akto atitikties pastarosios įstatymo nuostatos reikalavimams, teismas privalo ad hoc įvertinti, ar nustatyti turinio (teisinio ir faktinio pagrindimo, motyvacijos) trūkumai yra esminiai, sukliudę šio individualaus administracinio akto adresatams suprasti atitinkamų visuomeninių santykių esmę ir turinį, identifikuoti jų teisių, pareigų bei teisėtų interesų pasikeitimą, šio pasikeitimo pagrindus ir apimtį, tinkamai įgyvendinti šiuo aktu suteiktas teises ar (ir) įvykdyti nustatytas pareigas bei įstatymų nustatyta tvarka efektyviai realizuoti teisę į (galimai) pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynybą. Kiekvienu konkrečiu atveju vertinant individualaus administracinio akto teisėtumą Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama ir į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai bei kokios konkrečios materialinės teisės normos asmeniui gali sudaryti atitinkamas prielaidas bei sąlygas, kad būtų sukurtos, panaikintos ar pakeistos asmens subjektinės teisės tam tikruose teisiniuose santykiuose (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2010 m. spalio 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-1116/2010). Tai reiškia, jog individualių administracinių aktų priėmimas yra teisės taikymas, sukkeliantis konkrečių teisiųjų padarinių asmenų teisiniam statusui, todėl privalo būti grindžiamas faktais ir teisės normomis. Tam, kad individualus teisės aktas būtų teisėtas, jis turi apimti faktinių aplinkybių tyrimą, taikytinos teisės normos paiešką, teisinį nustatytų faktų vertinimą (kvalifikavimą). Esminė individualaus administracinio akto pagrįstumo sąlyga – turi būti nustatytos ne pavienės faktinės aplinkybės, o juridinių faktų visetas, būtinas ir pakankamas teisės normai taikyti.

Iš ginčijamo sprendimo turinio matyti, jog jis priimtas vadovaujantis Lietuvos Respublikos nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 5 straipsnio 10 dalimi bei 19 straipsnio 6 dalimi (b.l. 10) (ginčo teisiniams santykiams aktuali Įstatymo redakcija, galiojusi nuo 2008-08-25 iki 2013-07-01). Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo 5 straipsnio 10 dalyje išvardintos Kultūros paveldo departamento funkcijos, o 19 straipsnio 6 dalies 1 punkte įtvirtinta, kad siekiant išvengti neigiamo poveikio saugomo objekto ar vietovės vertingosioms savybėms, turi būti gautas už kultūros paveldo objekto apsaugą atsakingos institucijos sutikimas, jeigu norima dalyti į atskiras dalis saugomą objektą ar jo teritorijoje esančius sklypus ir keisti jų ribas, išskyrus Saugomų teritorijų įstatymo nustatytus atvejus. Įstatymo 19 straipsnis reglamentuoja viešajam pažinimui ir naudojimui saugomo nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugą, tuo tarpu, nagrinėjamoje byloje paveldo objektui – Šventosios senovės gyvenvietei – yra nustatytas kitas vertybės apsaugos tikslas – saugojimas moksliniam pažinimui, o tokiam tikslui saugomo nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugai yra taikomas Įstatymo 17 straipsnis. Įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje išskirti apsaugos tikslai. Įstatymo 19 ir 17 straipsniuose nustatyti skirtingi apsaugos režimai ir konkretūs reikalavimai bei draudimai. Atsakovas, priimdamas ginčijamą sprendimą, vadovavosi netinkama Įstatymo norma, nepagrįstai išplėsdamas jos taikymą ir kultūros paveldo objektui nepagrįstai pritaikė ribojimus, nustatytus ir Įstatymo 19 straipsnyje, ir 17 straipsnyje, bei padarė išvadą, kad nėra pagrindo derinti žemės sklypo planą, tačiau sprendime nedetalizavo, kodėl žemės sklypo plano suderinimas prieštarautų Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymo normoms. Tai reiškia, jog ginčijamame sprendime tik nurodyti bendrieji Įstatymo straipsniai, tačiau nedetalizuota, kaip šios teisės normos pritaikytos nagrinėjamu atveju, nenurodyti faktiniai duomenys, kurie pagrindė šių teisės normų taikymo būtinybę. Teisėjų kolegijos vertinimu, tai lėmė netinkamą teisės normų taikymą, todėl negalima konstatuoti, jog ginčijamas sprendimas tinkamai pagrįstas teisės normomis, todėl jis negali būti laikomas teisėtu.

Teisėjų kolegijos vertinimu, atsakovas, skundžiamame sprendime reikšdamas tik perrašė įstatymo 17 straipsnio 3 dalies nuostatas, jog neiširtame moksliniam pažinimui saugomame objekte valdytojas gali vykdyti tik priežiūros ir konservavimo darbus, tačiau nedetalizavo, kokių konkrečiai veiksmų pareiškėja negali atlikti sklype, kaip konkrečiai šie apribojimai turėtų būti suprantami ir taikomi pareiškėjos planuojamo sklypo atžvilgiu, kaip juos galėtų įtakoti sklypo plano suderinimas. Sprendime taip pat cituojama Įstatymo 17 straipsnio 2 dalis, pagal kurią apsaugos sutartimi gali būti nustatytos sąlygos saugomo objekto teritoriją ar vietovę ribotai naudoti žemės ūkio, miškų ūkio ar kitokia paskirtimi, bei pasiūlyta sudaryti tokią sutartį, tačiau sprendime nepagrįstas nei jos būtinumas, nei reikšmė nekilnojamo turto vertybės išsaugojimui. Sutarties tikslingumas ir

atsisakymas suderinti žemės sklypo planą nepagrįstas ir Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Komisijos kultūros paveldo klausimams nagrinėti 2012-12-20 protokolo Nr. 13P-27 išraše, iš kurio matyti, jog jame tik pakartota Klaipėdos teritorinio padalinio 2012-12-18 rašte Nr. (1.32)2KL-329 nurodyta faktinė aplinkybė, jog planuojamas sklypas yra nekilnojamosios kultūros vertybės – Šventosios senovės gyvenvietės teritorijoje (b.l. 35, 29). Komisijos sprendimas ginčijame sprendime nurodytas kaip aktas, kuriame išdėstytas sprendimo faktinis pagrindas. Pažymėtina, jog motyvai ne visais atvejais turi būti pilna apimtimi išdėstyti ginčijamame akte, jame gali būti pateikiama nuoroda į kitus dokumentus, kuriuose išdėstyti individualaus administracinio akto priėmimo motyvai (Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2011 m. rugsėjo 26 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵²⁵-2637/2011), tačiau nagrinėjamu atveju, teisėjų kolegijos vertinimu, Komisijos sprendimas, atsižvelgiant į jame išdėstytas faktines aplinkybes, nėra tinkamas ginčijamo sprendimo faktinis pagrindimas.

Atsakovo atsisakymas derinti žemės sklypo planą, prilyginamą detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, ir ginčijamame sprendime išdėstyti nekonkretūs ribojimai tiesiogiai įtakoja ir pareiškėjos nuosavybės teisės į žemės sklypą įgyvendinimo bei teisių, susijusių su teritorijų planavimu, apimtį. Ginčijamas sprendimas, kuriuo atsakovas įgyvendino savo kompetenciją, skirtą tam tikrų vertybių saugojimui, yra susijęs su pareiškėjos privačios nuosavybės teisės ribojimu, todėl toks ribojimas turi būti paremtas įstatymu ir proporcingas siekiamam tikslui. Pažymėtina, jog Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2013 m. gruodžio 10 d. nutartyje nagrinėjant šią bylą apeliacine tvarka (administracinė byla Nr. A⁶⁰²-1902/2013) pažymėta, kad nuosavybės teisių ribojimas yra išimtis iš bendro nuosavybės neliečiamumo principo, o išimtys turi būti aiškinamos siaurai, todėl nekonkretizavus apribojimų ir jų nepagrindus negali būti pripažįstama, jog jie nustatyti teisėtai ir atitinka Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje 1 dalyje įtvirtintą reikalavimą motyvuoti taikomas poveikio priemones.

Nustatytų teisinių ir faktinių aplinkybių pagrindu teisėjų kolegija konstatuoja, jog nagrinėjamas Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio 2013-01-14 sprendimas Nr. (12.53.-KL)2KL-58 „Dėl žemės sklypo Paliėpgirių kelias 123, Palanga plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui“ Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio požiūriu yra ydingas, jame nėra aiškiai išdėstytos faktinės aplinkybės ir netinkamai pritaikytas teisinis pagrindas, kuriuo grindžiami pareiškėjos teisių apribojimai. Teisėjų kolegijos vertinimu, nurodyti viešojo administravimo subjekto padaryti pažeidimai yra esminiai, todėl administracinis aktas negali būti pripažintas pagrįstu ir teisėtu. Skundžiamas sprendimas naikintinas Lietuvos Respublikos ABTĮ 89 straipsnio 1 dalies 1 punkte numatytu pagrindu, nes savo turiniu prieštarauja aukštesnės galios teisės aktams. Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinis padalinys įpareigotinas iš naujo nagrinėti pareiškėjos Valentinos Maksvytienės 2012-12-14 prašymą dėl žemės sklypo Paliėpgirių kelias 123, Palanga, plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, derinimo. Pareiškėjos skundas tenkintinas vadovaujantis Lietuvos Respublikos ABTĮ 88 straipsnio 2 punktu.

Pareiškėja prašo priteisti iš atsakovo patirtas bylinėjimosi išlaidas – 700,00 Lt, kurias sudaro 100,00 Lt sumokėtas žyminis mokestis ir 600,00 Lt už skundo surašymą, sumokėti pareiškėjos atstovei UAB „Almontus“ pagal PVM sąskaitą-faktūrą SF-ALM Nr. 012 (b.l. 9, 19-20).

ABTĮ 44 straipsnio 1 dalis nustato, kad proceso šalis, kurios naudai priimtas sprendimas, turi teisę gauti iš kitos šalies savo išlaidų atlyginimą. ABTĮ 44 straipsnio 6 dalis proceso šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, suteikia teisę reikalauti atlyginti jai ir atstovavimo išlaidas ir nustato, kad atstovavimo išlaidų atlyginimo klausimas sprendžiamas Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir CPK) ir kitų teisės aktų nustatyta tvarka. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija 2012 m. balandžio 20 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. AS¹⁴³-31/2012 nurodė, jog, vadovaujantis ABTĮ 44 straipsnio 6 dalies nuostatomis, administracinių bylų teisenoje proceso šalis, kurios naudai priimtas sprendimas, turi teisę teisės aktų nustatyta tvarka reikalauti atlyginti jai tokias atstovavimo išlaidas, kurias ji patyrė ne tik advokato ar advokato padėjėjo teiktų teisinių paslaugų, todėl pareiškėjai Valentinai Maksvytienei priteistinos

išlaidos dėl teisinių veiksmų, atliktų UAB „Almontus“. Remiantis CPK 98 straipsniu, šalies išlaidos, susijusios su advokato ar advokato padėjėjo pagalba, atsižvelgiant į konkrečios bylos sudėtingumą ir advokato ar advokato padėjėjo darbo ir laiko sąnaudas, yra priteisiamos ne didesnės, kaip yra nustatyta Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2004 m. balandžio 2 d. įsakymu Nr. 1R-85 patvirtintose Rekomendacijose dėl civilinėse bylose priteistino užmokesčio už advokato ar advokato padėjėjo teikiamą teisinę pagalbą (paslaugas) maksimalaus dydžio (toliau – ir Rekomendacijos). Nors Rekomendacijos reglamentuoja maksimalius užmokesčio už advokato ar advokato padėjėjo teikiamą teisinę pagalbą (paslaugas) dydžius, tačiau jomis taip pat vadovaujamosi sprendžiant ir dėl šioje byloje patirtų išlaidų (ABTĮ 4 straipsnio 6 dalis, 44 straipsnio 6 dalis). Pareiškėjos patirtos išlaidos atitinka Rekomendacijose numatytą dydį ir pagrįstos pateiktais įrodymais. Byloje sprendimas priimtas pareiškėjos naudai, todėl pareiškėjai iš Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio priteistinos jos patirtos išlaidos – 100 litų žyminis mokestis, ir 600,00 Lt už skundo teismui surašymą, iš viso 700,00 Lt.

Teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ABTĮ 85-89 straipsniais,

n u s p r e n d ė:

patenkinti pareiškėjos Valentinos Maksvytienės skundą,

panaikinti Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio 2013-01-14 sprendimą Nr. (12.53.-KL)2KL-58 „Dėl žemės sklypo Paliėgirių kelias 123, Palanga plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui“,

įpareigoti Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinį padalinį iš naujo nagrinėti pareiškėjos Valentinos Maksvytienės 2012-12-14 prašymą dėl žemės sklypo Paliėgirių kelias 123, Palanga, plano, prilyginamo detaliojo teritorijų planavimo dokumentui, derinimo,

priteisti Valentinai Maksvytienei 700,00 Lt (septyni šimtai litų) išlaidų, susijusių su bylos nagrinėjimu, iš Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Klaipėdos teritorinio padalinio.

Sprendimas gali būti skundžiamas apeliacine tvarka per keturiolika dienų nuo paskelbimo dienos Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui, paduodant skundą Klaipėdos apygardos administraciniam teismui arba apeliacinės instancijos teismui.

Teisėjai

Vida Stonkuvienė

Laimutė Jokubauskaitė

Remigijus Arminas